

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΑ

Της Μισσά Προβέν

Τό πρωί, εις τήν 'Αγίαν Μαγδαληνήν ἐτελέσθη ὁ γάμος τοῦ κ. Ροβέρτου ντὲ Μισώ μετὰ τῆς δεσποινίδος 'Ιουλιέττας Λαμπρῆς. Ἡ δεσποινὶς Λαμπρῆ ἦταν μονόκριβη κόρη καὶ κληρονόμος τοῦ πολυεκατομμυριούχου ἐργαστασιόχου Λαμπρῆ. Ὁ ὄρατος Ροβέρτος εἶχε κάμει αὐτὸν τὸν γάμον διὰ λόγους οἰκονομικοῦ. Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κατακτήσῃ μία ὄρατα γυναῖκα μὲ ἑκατομμύρια, καὶ εἶχε περιορισθῆ εἰς τήν 'Ιουλιέττα, ἡ ὁποία ἦταν ἀσχημοτάτη: κοντὴ, ὀλίγο ραχητικὴ, μὲ ἓνα δέμα ζιτρινασιμένον, πολὺ πολὺ ἀσχημὴ. Ὅσο ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι ὁ Ροβέρτος ἐφέρετο στὴ μνηστή του μὲ μεγάλη εὐγένεια. Ἐκεῖνη ἦταν ἐξαιρετικὰ συνεσταλαμένη. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ὅλο τὸ Παρίσι εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ τοὺς Λαμπρῆς, καὶ ὁ Ροβέρτος ἦταν κάπως στενοχωρημένος γι' αὐτὴ τὴν ἐπίδειξι. Ἐνας φίλος τοῦ Ροβέρτου τοῦ εἶχε ψιθυρίσει στὸ αὐτί.— «Θάρρος!»,— Μὴν ἀνησυχῆς! τοῦ ἀπήντησε. Θὰ πᾶν στὴν κάμαρά της, καὶ ἐγὼ στὴ δική μου! Δὲν πρόκειται περὶ γάμου, ἀλλὰ περὶ συνεταϊομοῦ!»

Τὸ βράδυ ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ 'Ιουλιέττα, πού ἐδείχοντο πολὺ εὐθυμῆ, ἐτραγῶν μαζὴ εἰς τὸ πολυτελὲς μέγαρόν των. Ἡ 'Ιουλιέττα μειδίουσε εἰς τὸν ἄνδρα της, καὶ τὰ μειδιήματά της ἐμοιαζαν μὲ γκριμάτσες.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Γιατί δὲν τρώς; Δὲν σ' ἀρέσει;
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ὅχι... ἀλλὰ εἶμαι λίγο κουρασμένος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Κι' ἐγὼ, μὰ δὲν πειράζει! Στάσου. Ἔξω τὸ χρεώζετε... (Πρὸς τὸν ἡμέτερον). Φέρε μας σαμπάνια... ἀμέσως!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ὁ ὄχι, θὰ αὐξήσῃ ὁ πονοκέφαλος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Κάθε ἄλλο... Ἄλλωστε... ἡ σαμπάνια εἶνε ἀπαραίτητη αὐτὴ τὴν ἡμέρα... (Ὁ ἡμέτερος: ἐπῆνε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή. Ἡ 'Ιουλιέττα πηγαίνει καὶ κἀνταὶ κοντὰ στὸν Ροβέρτο).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Τί ἐπαθεῖς, ἀγαπητὴ μου; Σὲ βρῆσκω τρομερὰ ἀλλαγμένη.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἐγὼ πολὺ τροφερὴ καρδιά. Ροβέρτε μου. Χθὲς μοῦ ἔλεγεσ, ὅτι ἡ σημερινὴ μέρα θὰ ἦταν ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς σου... Γιατί δὲν τὸ λὲς καὶ σήμερα αὐτό; Ἐπανελάβε το!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (Ποῦ θέλει νὰ κερδίσῃ καιρὸ).— Γιατί νὸ μὴ τὸ ἐπαναλάβω; Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πού εἶμαι σὺν σοῦ.

(Διὸ ὑπερέχει εἰσέρχονται καὶ ἀκούουν τὴ φράσι. Ὑπομειδοῦν καὶ σερβίρουν τὴ σαμπάνια).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (Ὑψώνει τὸ ποτήρι της. Στὸ Ροβέρτο).— Ἀγάπη μου, πῶς στὴν ὕγια σου! Στὴν εὐτυχία μας. (Ὁ Ροβέρτος συγκρατεῖται). Δὲν ἀπαντᾷς; Καταλαβαίνω... Θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς γλυκὰ λόγια... μὰ δὲν τολμᾷς... ἐξ αἰτίας... (Δείχνει τὸν μαῖο γι' ὀτέλ). Ὁ Βίκτωρ ὅμως εἶνε παλαιὸς ὑπηρετῆς τοῦ σπιτιοῦ μας... Μὲ γνώρισε μικροῦλα... Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι γι' αὐτόν. Ἐλα, φίλησε τὴ γυναικουλά σου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (περὶ τὴν πεσιότα του καὶ σιμῶνεται θυμωμένος).— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, ἀλλὰ... δὲν εἶμαι καλά... Πηγαίνω στὸ δωμάτιό μου...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ὅχι, ὄχι... Ἐγὼ θὰ σὲ περιποιηθῶ... Ἐλα στὴν κάμαρά μου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Σὰς βεβαίω... ὅτι θὰ μὲ ὀφελήσῃ πολὺ ἡ ἡσυχία, ἡ μοναξιά...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Τότε θὰ ἔλθω μαζὴ σου. Εἶνε καθήκον μου νὰ σὲ περιποιηθῶ, ἀφοῦ ὑποφέρεις.

(Ὁ Ροβέρτος ἔννοεσ τὸν εἶνε ἀναποφευκτὴ μιὰ ἐξήγησι, καὶ εἰσέρχεται μὲ θάρρος εἰς τὸ νυμφικὸ θάλαμο. Κλείνει μὲ θυμὸ τὴν πόρτα).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Εἶσαι καλλίτερα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ἄς ἀφήσωμε τὰ προσήματα. Εἴμαστε μόνοι. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὴ στάσι σας, μπροστά στὴν ὑπηρεσία; Ἐκάνετε σὰν κοριτσάκι δεκατεσσάρων ἔτων!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (Μὲ ἡρεμία).— Δὲν βρῆσκω νὰ εἶνε ἐγκληματικὴ... Ἐγὼ μᾶλλον παραξενεύομαι γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν τρόπων σου ἀπεναντί μου. Χθὲς ἦταν τόσο διαφορετικὸ... Γιατί μοῦ μιλᾷς ἔτσι;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ὑπενθυμῶσ ὑπὸ ποίαν

περιστάσει, ἀπεφασίσθη ὁ γάμος μας. Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ εἰλικρινεία... Θὰ προτιμοῦσα νὰ σεβασθῶ τὰ κοσμικὰ τάξτ, ἀλλὰ σεῖς μὲ ἀναγκάζετε νὰ τὰ ἀφήσω κατὰ μέρος. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πετάξω τὴ μάσκα, καὶ νὰ μιλήσω καθαρά. Σεῖς καὶ ἐγὼ ἐκάμαμε ἓνα γάμο συμφέροντος. Ἐνα συνεταιρισμὸ, καὶ ὄχι μιὰ... ἐνωσι συμπαθίας. Εἶμουν πτωχός, ἤθελα τὴν πολυτέλεια, τὴν εὐμάρεια. Σεῖς πάλι... ἐξ αἰτίας... δὲν ἔξω πῶς νὰ ἐκφρασθῶ... ἐξ αἰτίας... μερικῶν ἀτελειῶν...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἐξ αἰτίας τῆς ἀσχημίας μου, τὸ ἔξω πῶς εἶμαι φρικτὴ!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εἴσθε ὅμως πολὺ ἔξυπνη καὶ δὲν θέλετε νὰ μείνετε μόνη στὴ ζωῆ, νὰ γίνετε γεροντοκόρη... Ἐσεὶ ἀποκτήσατε ἓνα σύντροφο, ἓνα ἀριστοκρατικὸ ὄνομα, μιὰ μεγάλη κοινωνικὴ θέσι, πρᾶγμα πού δὲν εὐρίσκατε ἕως σήμερα.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Σὲ ἐδιόλεξα γιὰ τὴν ὀμορφιά σου. Εἶμαι κι' ἐγὼ εἰλικρινῆς. Να... ἦταν ἀγοραπωλησία ὁ γάμος μας. Ἐσοῦ ἐπῆρες τὰ ἑκατομμύρια, καὶ ἐγὼ ἐπῆρα ἓνα ὄρατο ἄνδρα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (τρομαγμένος).— Τί εἶπατε; Ἀφοῦ ἀναγνωρίσατε τὴν ἀσχημιά σας...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Εἶμαι ἓνας ἀσχημὸς φάκελλος πού περιέχει μιὰ τροφερὰ καὶ ἐρωτευμένη καρδιά. Μιὰ μεγάλη εὐφροσύνη. Ἀὐτὴ ἡ καρδιά, αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη ἔχουν ἀόριστους πόθους, φιλοδοξίες, καὶ ζητῶ τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὴ ζωῆ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀγαπηθῆτε...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆς πρὶν μὲ πάρεσι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀγαπήσω διὰ τῆς βίας!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἀκουσέ με. Ἄν δὲν εἴσθε εὐγενῆς μαζὴ μου θὰ ζητήσω τὸ διαζύγιο ἀμέσως αὐριο. Θὰ γίνης γελοῖος καὶ θὰ μείνης στὴν ψάθα, ὅπως ἐκφράζονται οἱ σημερινοὶ νέοι. Τί τὰ θέλεις; Ἐνομίζεις πῶς ἐπῆρες ἓνα δυστυχισμένο πλάσμα, καὶ συναντῆς τώρα μιὰ θέλησι καὶ μιὰ δυνατὴ προσωπικότητα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἔξοργισμένος).— Θὰ εἶσαι πολὺ δυστυχισμένη μαζὴ μου... θὰ σὲ ἀπατήσω.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ὅχι. Ἄν μ' ἀπατήσεις θὰ ζητήσω τὸ διαζύγιο. (Ὁ Ροβέρτος σιωπῆ καὶ σὺβῆ τὸ κεφάλι). Ἐλα, φίλε μου, μὴ θυμῶναις, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ εἶνε παρόδοσο αὐτό, γιατί ἠθικῶς εἶσαι ἀσχημότερος ἀπὸ μένα... Ἐλα, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ κοιτᾷς κακία. Πῆς μου ἓνα καλὸ λόγο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ἡ ἀλήθεια εἶναι διὰ τὰ μάτια σου ἔχουν μιὰ μεγάλην δύναμη καὶ μιὰ λάμψι.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Μὲ μαγεῖται ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς σου. (Ὁ Ροβέρτος τὸν φιλεῖ στὸν λαμῖο. Ἡ εἰσάπα της πέφτει καὶ φαίνεται ὁ ραχητικὸς ὄμος της, πού μοιάζει μὲ σκελετό. Ὁ Ροβέρτος πῆγει μιὰ κραυγὴ φρίκης).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Θὰ συνηθίσῃς στὴν ἀσχημιάμου. Εἶνε ἡ πρώτη ἐκπλήξι.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (θέλων νὰ ἐκδικηθῆ μὲ πικρότερη εἰρωνεία).— Θὰ φιλήσω τὰ χεῖλη σου, πού μοιάζουν μὲ δύο πέταλα ρόδων... Θὰ χαϊδέσω τοὺς ὄμους, πού εἶνε χιονάτοι... Τί ὄρατα πού εἶσαι!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Μοῦ λὲς τὰ ἴδια πράγματα πού λὲς σὲ μιὰ ὄρατα. Τί μὲ μέλλει ἂν εἶσαι ἡθοποιός, ἀφοῦ μοῦ δίνεις μεγάλη εὐτυχία... Πῆς μου πῶς μ' ἀγαπᾷς; Μὲ μισεῖς αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὰ δὲν πειράζει... Θὰ καίτῃς καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ἡθοποιοῦ! Πῆς μου πῶς μ' ἀγαπᾷς!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (μὲ ἀνανάκησι).— Σ' ἀγαπῶ, 'Ιουλιέττα.

(Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἰς τὸν λαρόν Ρενιέ, φίλον τοῦ Ροβέρτου. Ἐργάζεται καὶ ἔχει κοντὰ τὴν ἑξαισία γυναῖκα του, πού τὸν βοηθεῖ. Μένουν μόνοι καὶ ὁ Ροβέρτος διηγεῖται τὴν τρομακτικὴν ζωὴν του).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εἶνε ἡ κόλασις! Θὰ τρελλαθῶ μὲ αὐτὸ τὸ τέρας! Δὲν γίνετα κανένα θαῦμα γιὰ νὰ μὲ δώσῃ τὴν εὐτυχία; Γιατί σὺ νὰ εἶσαι τόσο εὐτυχισμένος; Ἐχεις ὄρατα γυναῖκα, ζῆς ὑπέροχα κι' ἄς εἶσαι φτωχός.

ΡΕΝΙΕ.— Τί τὰ θέλεις, Ροβέρτε, ἡ εὐμορφιά καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε τὰ πλούτη τῶν πτωχῶν!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναι, ἔχεις δίκην!...

Μισσά Προβέν

